

In quo tres illae opiniones (17) converiant.

Quantum ad primum sciendum, quod istae opiniones conveniunt in quattuor. Primo quia quilibet harum ponit unam personam in Christo, scilicet divinam, per quod redunt ab haeresi Nestorii. Secundo ponunt in Christo duas naturas, & tres substantias, scilicet (18) Divinitatem, animam, & corpus, ex quibus duobus dicitur constare naturam humanam, & per hoc recedunt ab errore Eutychedi, qui posuit unam naturam in Christo. Tertio has duas substantias in quibus humana natura consistit, dicitur assumptas a Verbo, per quod recedunt ab errore Manichaei, qui negabat carnis assumptionem. Quarto quod hoc quod assumptum est, non praexistit ante unionem tempore, sed natura solum, per quod evadunt errorem quem tangit Damascenus (Lib. IV. Fid. orth. cap. vi.) dicens, quod primo assumpsit intellectum, & ex tunc fuisse hominem, postea autem assumpsisse carnem in utero Virginis: quod videtur esse error Origenis, qui ponebat animas creatas ante corpora.

In quo una harum opinionum ab alia differat.

Quantum vero ad secundum, scilicet differentiam harum opinionum, sciendum est, quod cum in Christo sint tres substantiae, inveniuntur (19) duplex comparatio harum substantiarum. Una animae & corporis ad invicem, secundum quod in eis consistit humana natura. Altera vero harum duarum ad personam divinam, secundum quod illa assumptis has duas. Et quaelibet harum opinionum differt ab altera quantum ad utramque comparationem. Differt autem tertia opinio a primis duabus quantum ad comparationem animae & corporis: quia prima & secundae opiniones ponunt aliquid compositum ex anima, & corpore, quod est assumptum; tertia vero ponit has duas substantias esse divisas ab invicem, & sine aliqua compositione a persona Verbi assumptas esse: unde cum dicitur natura humana assumpta a Verbo, sumit naturam humanam materialiter, id est partes humanae naturae, sicut partes domus dicuntur domus. Differt autem a primis duabus quantum ad comparationem harum duarum substantiarum ad tertiam: quia ponit has duas substantias conjunctas Verbo accidentaliter, sicut vestis conjungitur homini, & sicut Angelus assumit corpus, ut in eo videatur; primae vero duae opiniones dicunt, non accidentaliter, sed substantialiter quantum ad esse personale Verbo conjunctas esse. Similiter etiam secunda opinio differt a prima secundum has duas comparationes. Quantum enim ad comparationem animae & corporis differunt in hoc, quod cum utraque ponit animam, & corpus praexistere secundum intellectum ad unionem, & ex eis conjunctis affici aliquid unum, non unius modi unum ex his conjunctis constitui dicit utraque: ex conjunctione enim animae ad corpus resultat & hic homo, & humanitas. Et haec duo qualiter differant, patere potest ex praedictis in precedenti dist. quia hic homo dicitur quod subsistens in natura humana, humanitas autem colligit tantum ea in sua significatione ex quibus homo habet quod sit homo. Prima ergo opinio dicit, quod illud unum constitutum ex anima, & corpore quod praestelligitur

(17) Al. communicant. (18) Al. divinam. (19) Al. triplex. (20) Al. deest quod hoc.

unioni; & assumitur, est hic homo. Secunda vero dicit, (20) quod hoc quod sit humanitas, & hoc quod sit hic homo, non habet ex conjunctione animae ad corpus, sed ex conjunctione utriusque ad divinam personam, quae subsistit in eis. Differunt etiam quantum ad secundam comparationem utriusque substantiae ad divinam personam. Nam secunda opinio dicit, quod istae duae substantiae assumptae ita conjunguntur divinae personae, quod pertinent ad personalitatem ipsius, adeo quod sicut persona Verbi ante incarnationem subsistebat in natura divina, ita post incarnationem subsistit in humana, & divina; & ideo ante incarnationem erat simplex, sed post est composita. Prima vero opinio dicit, quod illa substantia composita ex anima, & corpore non pertinet ad personalitatem Verbi, ita quod in ea persona Verbi subsistat; sed per assumptionem factum est ut persona Verbi esset illa substantia composita ex anima, & corpore; & e converso: unde persona Verbi sicut fuit simplex ante incarnationem, ita est & simplex post incarnationem.

Quid unaqueque harum opinionum ponat.

Quantum ad tertium autem, scilicet ad positiones quas quaelibet opinio ponit, sciendum est quod prima opinio ex hoc quod ponit duas substantias, scilicet animam, & corpus, secundum quod praestelliguntur unioni, esse conjunctas ad constituendum hominem, oportet quod primo ponat hominem assumptum; secundo quod homo non significet nisi compositum ex duabus substantiis, scilicet anima, & corpore; non autem Deitate. Et quia hic homo est suppositum, vel hypostasis, ideo ponit tertio in Christo esse duo supposita: unum creatum, quod est homo, & alterum increatum, quod est Filius Dei; & similiter duas hypostases. Et quia suppositum praedicatur in recto, non in obliquo, sicut natura (Sortes enim est suppositum humanae naturae) ideo quarto dicit, quod Christus est naturaliter duo; unus tamen masculine propter unitatem personae. Et quia dicit hominem assumptum, & Filius Dei est homo; ideo dicit quinto, quod assumptus est assumptum. Et quia in Christo dicitur duo supposita, ideo dicit sexto, quod supposito Filio Dei, non supponitur hic homo, quamvis hic homo sit Filius Dei; sicut supposita essentia non supponitur Pater; quamvis essentia sit Pater. Et quia hic homo non supponit suppositum aeternum, ideo dicit septimo, quod sicut Deus factus est homo, ita homo factus est Deus: quod non posset dici, si supponeret suppositum aeternum, quia suppositum aeternum, quia suppositum aeternum, non incipit esse Deus. Et quia proprietates aeternae non determinant suppositum temporale, nec e converso; ideo dicit octavo, quod omnia nomina adjectiva quae significant aliquid aeternum, non possunt dici de Filio Virginis nisi cum implicatione: ut si dicatur, Filius Virginis est aeternus; id est, est ille qui est aeternus; & similiter adjectiva quae significant aliquid temporale, non possunt dici proprie de Filio Dei. Substantiva autem hinc inde praedicantur propter unionem; sicut & adjectiva personalia non dicuntur de essentia, quamvis substantiva dicantur de ea.

Secunda vero opinio, quia ponit, quod humana natura, quae est assumptum, non significat quid subsistens, sed potius in ea subsistit divina persona

per

per unionem; ideo primo dicit, hominem (quod significat per modum subsistentis) non esse assumptum, sed humanam naturam. Et quia hypostasis, vel suppositum, dicit aliquid per se subsistens; ideo secundo non ponit in Christo nisi unum suppositum, vel hypostasim. Et per consequens ponit tertio, quod Christus est unum tantum (21) & non solum unum. Et quia humana natura non substantificatur, ut subsistat, nisi per unionem ad divinam personam; ideo homo, qui significat per modum subsistentis, non solum dicit naturam, & corpus; sed etiam Divinitatem. Et haec est quarta positio. Et quia divina persona, quae ante incarnationem subsistebat in una natura, (22) post illam subsistit in duabus naturis, & tribus substantiis; ideo quinto dicit, quod persona Verbi ante incarnationem fuit simplex, sed post incarnationem est composita. Et quia est unum suppositum quod subsistit in duabus naturis; ideo sexto ponit, quod de illo supposito proprie dici possunt adjectiva significantia proprietates utriusque naturae, sive denominetur per unam naturam, sive per aliam, unde secundum eos proprie dicitur: *Iste qui est aeternus*; & *Deus est passus*. Tertia vero opinio, quia negat unionem animae ad carnem in Christo, ideo primo ponit, quod homo non praedicatur de Christo aliquid compositum ex anima, & corpore, sed partes humanae naturae; ut sit sensus; *Homo est*; id est, habet animam, & corpus sibi unita accidentaliter. Et ideo ponit secundo, quod homo praedicatur de Christo accidentaliter, non in quid, sed in quomodo se habens; ut cum dicitur homo indutus. Et ideo tertio ponit, quod duae substantiae non pertinent ad personalitatem Filii Dei; sed extrinsecus se habent ad ipsam. Et multa alia ex his opinionibus sequuntur, si quis radicem opinionum consideret.

Ex praedictis autem patet quod quaelibet harum duarum opinionum convenit cum alia in aliquo in quo differt a tertia. Primae enim duae opiniones conveniunt in hoc quod utraque ponit, quod homo de Christo praedicatur in quid; in quo differunt a tertia quae hoc negat. Similiter tertia convenit cum secunda in hoc quod in Christo non sunt duo supposita, quamvis differenter: quia secunda ponit, quod supponitur utrique naturae substantialiter; tertia vero quod divina substantialiter, & humanae accidentaliter, sicut album, & homo non est aliud & aliud suppositum; sed idem quod supponit homo, copulat album: in quo differunt a prima, quae ponit in Christo duo supposita. Similiter etiam prima, & tertia conveniunt in hoc quod humana natura non pertinet ad personalitatem divinae personae, quamvis differenter: quia prima ponit, quod substantificatur per se; tertia autem quod nullo modo: unde utraque ponit, quod divina persona sicut fuit simplex ante incarnationem, ita est simplex post incarnationem; in quo differunt a secunda.

QUAESTIO I.

HIS visis, circa veritatem harum opinionum est triplex questio. Prima de his quae dicit prima opinio. Secunda de his quae dicit secunda. Tertia de his quae dicit tertia.

Circa primam quaestionem quaeruntur tria. Primo. Utrum in Christo sint duae hypostases. Secundo. Utrum homo sit assumptus.

(21) Al. & solum. (22) Al. post quam.

Utrum homo significet substantiam compositam ex duabus substantiis tantummodo.

III ARTICULUS I. UO

Utrum in Christo sint duae hypostases. III. P. quest. xv. art. 3. U. ad 1. (Gent. cap. xliii. art. 1. ubi dicitur, quod opus ubi cap. xxxviii. in materia de personis in Christo dicitur, quod in Christo sunt duae hypostases. Sicut enim dicit Boetius in Lib. de duab. nat. omnis substantia particularis secundum proprietatem vocabuli potest dici hypostasis, quamvis secundum usum dicitur tantum de substantiis nobilioribus. Sed in Christo sunt plures substantiae, sicut ab omnibus conceditur, & non sunt universales, sed particulares. Ergo in Christo sunt plures hypostases. Praeterea Christus, secundum quod est homo, est hypostasis quaedam in genere substantiae, quia de quocumque praedicatur species, & genus. Sed hypostasis Verbi non est in genere substantiae. Ergo in Christo est alia hypostasis praeter hypostasim Verbi; & ita in Christo sunt duae hypostases.

Praeterea. Sicut se habet species ad genus, ita se habet hypostasis ad speciem. Sed una species non potest esse in diversis generibus non subalternatis. Ergo una hypostasis non potest esse in duabus speciebus: ergo multo minus in natura humana, & divina, quae plus quam specie differunt. Sed contra est quod dicit Damascenus (ubi sup.) duas naturas unitas esse in unam hypostasim. Praeterea. Secundum Boetium persona est rationalis naturae individua substantia. Hypostasis autem, secundum eundem, est individua substantia. Ergo persona non addit supra hypostasim nisi hoc quod est rationalis naturae: ergo hypostasis rationalis naturae est persona. Humana autem natura, & divina utraque est rationalis. Si ergo sint duae hypostases harum duarum naturarum, oportet diversas personas ponere; & sic esset error Nestorii.

QUAESTIO I. UO

1. Uterius. Queritur, utrum in Christo sint duo supposita. Videtur quod sic. Suppositum enim dicit respectum ad naturam communem. Sed in Christo sunt duae naturae. Ergo duo supposita.

2. Praeterea. Suppositum dicitur, quasi sub alio positum. Sed inconveniens est dicere, quod divina persona ponatur sub humana. Ergo oportet aliud esse humanae naturae suppositum quam persona divina. Sed persona divina est suppositum naturae divinae. Ergo in Christo sunt duo supposita.

3. Praeterea. Unio ad alterum non tollit alicui rationem suppositi: quia etiam pars, ut manus, alicui naturae communi supponitur, cum sit in specie manus. Sed nihil aliud potest impedire ne humana natura in Christo habeat proprium suppositum, nisi unio. Ergo habet proprium suppositum, praeter suppositum divinae naturae; & sic idem quod prius.

Sed contra. Quod est unitum alteri digniori, non habet rationem suppositi: alias in Christo essent tria supposita secundum tres substantias, vel etiam plura secundum omnes partes corporis. Si ergo in Chris-

(1) Uterius. Queritur, utrum in Christo sint duo supposita.

non sunt duo supposita, non erit aliqua unio Divinitatis ad carnem.

QUÆSTIUNCULA III.

1. Ulterius. Videretur quod in Christo sint duo individua. Sicut enim dicit Damascenus (Lib. III. de Fide cap. XXI.) Filius Dei assumpsit humanam naturam in atomo, id est individuo. Sed quia natura assumpta est in Christo, dicimus duas naturas. Ergo & dicere possumus in Christo duo individua.

2. Præterea. Omne quod est, aut est universale, aut particulare. Sed humana natura est in Christo. Ergo cum non sit universalis, erit particularis. Sed omne particulare est individuum. Ergo sunt ibi duo individua.

3. Præterea. Secundum Porphyrium individuum facit collectio accidentium. Sed accidentia humanæ naturæ non sunt in persona divina, quæ subjectum accidentis esse non potest. Ergo oportet quod sit ibi aliquid individuum; & sic idem quod prius.

Sed contra. Nihil est aliud persona quam individuum rationalis naturæ. Sed in Christo non possunt esse duæ personæ. Ergo in Christo non sunt duo individua.

QUÆSTIUNCULA IV.

1. Ulterius. Videretur quod sint ibi duæ res naturæ. Res enim naturæ est quod constituitur per naturam. Sed divina persona non constituitur per humanam naturam. Ergo persona Verbi non est res humanæ naturæ in Christo. Ergo in Christo sunt duæ res naturæ.

2. Præterea. Res naturæ idem videtur esse quod naturale. Sed naturale, ut dicitur II. Physic. (text. IV.) est proprietas causata ex principiis naturæ, vel compositum ex principiis naturalibus. (1) Sed neutrum istorum convenit divinæ personæ. Ergo persona divina non est res naturæ humanæ; & sic idem quod prius.

Sed contra. Res naturæ est completum subsistens in natura. Sed nullum tale est assumptibile, quamvis possit aliud assumi ad ipsum. Ergo si esset in Christo aliqua res naturæ præter divinam personam, non esset assumpta à divina persona, & ita nec unita, & sic non esset in Christo.

SOLUTIO I.

Respondeo dicendum, quod cum omne particulare habeat respectum ad naturam communem, & ad proprietates, potest secundum utrumque respectum nominari, tum per nomen primæ impositionis, tum per nomen secundæ intentionis. Hoc enim nomen *res naturæ* est nomen primæ impositionis, significans particulare per respectum ad naturam communem; hoc vero nomen *suppositum* est nomen secundæ impositionis, significans ipsam habitudinem particularis ad naturam communem, in quantum subsistit in ea, particulare vero, in quantum exceditur ab ea. Sed quia accidentia consequuntur naturam, ideo omne nomen designans particulare secundum respectum ad proprietates, designat etiam ipsum per respectum ad naturam communem. Hoc ergo potest fieri dupliciter: vel per nomen primæ impositionis; & sic est *hypostasis* communiter in omnibus substantiis; *persona* vero in omnibus rationalibus: vel per nomen secundæ impositionis; & sic est *individuum*, in quantum est indivisum in se, *singularare* vero in quantum est divisum ab aliis: unde *singularare* est idem quod divisum. Est etiam alia differentia attendenda inter ista: quia quoddam istorum significat communiter particulare in quolibet genere, sicut *particulare*, *individuum*, *singularare*; quædam vero tantum particulare in genere substantiæ, sicut *res naturæ*, *suppositum*, *hypostasis*, & *persona*. Quia vero ratio substantiæ est quod per se subsistat, inde est quod nullum istorum dicitur nisi de re completa, per se subsistente: unde non dicuntur neque de parte, neque de accidente, de quibus alia dici possunt, quæ in omnibus generibus inveniuntur: quamvis enim hæc albedo, vel hæc manus dicantur *individuum*, vel *singularare*, non tamen potest dici *hypostasis*, *suppositum*, vel *res naturæ*. Impossibile est autem, si ponantur duo quorum utrumque per se subsistat, quod unum sit alterum: quia secundum hoc quod numerantur, differunt (cum differentia sit causa numeri) & non prædicatur de se invicem, nisi secundum quod unum sunt. Unde cum divina persona sit quiddam per se subsistens, si etiam ponatur compositum ex anima, & carne unum quid completum subsistens, quod est homo: vel hic homo, impossibile est, quod unum prædicetur de altero, ut dicitur: *Filius Dei est hic homo*. Et quia prima opinio hoc ponit, ideo non tenetur modo ab aliquo. Sed secundum hoc quod est compositum tantum ex anima, & carne, non dicitur esse quid subsistens, sed dicitur esse humanam naturam, in qua divina persona subsistit. Et ideo secundum hanc opinionem dicendum est, quod omnia illa nomina quæ significant particulare in quolibet genere, possunt dici esse duo in Christo: sicut enim hæc manus dicitur *individuum*, vel *singularare*, vel *particulare*; ita humana natura in Christo est *individuum singularare*, vel *particulare*. Et cum natura humana non sit divina natura, neque divina persona, nihil prohibet dici in Christo duo individua, vel duo singularia, vel particularia, aut etiam plura secundum numerum partium corporis Christi, quarum quælibet potest dici *individuum*, nisi fiat vis in hoc quod in divinis non proprie inveniuntur huiusmodi nomina. Hæc tamen plura individua de Christo non prædicantur: quia de eo non prædicatur natura humana, neque partes ejus. Non autem contingit dicere in Christo esse duas hypostasises, vel res naturæ, vel supposita: natura enim humana in Christo non est res naturæ, vel suppositum, sed ipsa natura: nulla enim natura composita est res, vel suppositum sui ipsius: similiter non est hypostasis, sed usia. Nihilominus tamen sicut dicimus unionem factam in persona, sic dicimus in hypostasi, supposito, re naturæ, individuo singulari, vel particulari. Quia quamvis hæc ultima tria possint dici de non per se subsistentibus, nihilominus dicuntur etiam de per se subsistentibus: dicimus enim hypostasim esse individuum: unde in quantum est unio facta in hypostasi, est etiam facta in individuo: & sic possumus dicere Christum unum individuum, & tamen in eo duo, vel plura individua, sicut etiam & de quolibet alio homine contingit: & eadem est ratio de singulari, & particulari.

(1) Nicolai: Neutrum autem istorum.

Ad primum ergo dicendum, quod Damascenus intendit dicere, quod assumpsit humanam naturam particularem, non autem subsistentem, sed quod in ea divina persona subsistit. Ad secundum dicendum, quod humana natura est particulare, & individuum; non tamen subsistens. Ad tertium dicendum, quod quamvis divina natura sit quoddam individuum in Christo, tamen etiam Christus est individuum humanæ naturæ. Nec tamen oportet quod accidentia humanæ naturæ insint divinæ personæ, nisi natura mediantem. Ad id quod in contrarium objicitur, dicendum, quod in Christo est aliquid individuum, quod non est rationalis naturæ individuum, sed ipsa rationalis natura individua, vel pars ejus, sicut manus Christi, aliquam complete: tamen dicitur manus esse substantia, secundum quod substantia dividitur contra accidens: & similiter dico de natura humana in Christo. Cum igitur dicitur, quod omnis substantia particularis est hypostasis, intelligendum est de illis quæ directe recipiunt prædicationem generis; & hæc sunt quæ significantur ut res completæ per se subsistentes. Ad secundum dicendum, quod hypostasis Verbi, quamvis non sit in genere substantiæ simpliciter, in quantum est hypostasis Verbi, tamen in quantum est hypostasis humanæ naturæ, est in genere substantiæ, sicut in specie hominis: non enim hypostasis ordinatur ad genus, vel speciem, nisi per naturam quam habet. Ad tertium dicendum, quod genus quodammodo est pars speciei similis materiæ: unde sicut in natura ex pluribus materiis sufficientibus non ordinatis non fit aliquid unum; ita etiam plura genera non possunt venire ad constitutionem unius speciei. Sed natura hypostasis non est pars: unde non est similis ratio: dicitur enim hypostasis alicujus naturæ, in quantum subsistit in ea. Ea quæ in contrarium objiciuntur, concedimus. Sciendum tamen est, quod prima opinio quamvis poneret duas hypostasises, non tamen diversas personas posuit: ex hoc enim quod persona est individuum rationalis naturæ, quæ est completissima, & ubi stat tota intentio naturæ, habet quod significet completissimum ultima completionem, post quam non est alia: unde cum poneret hominem assumptum unum Verbo, non dabit ei rationem personæ; dabit ei tamen rationem hypostasis, in quantum erat subsistens: nec tamen ponebat quod homo ille uniretur divinæ personæ in accidente: quia sic non diceret quod prædicaret quid, sed quod esset accidentaliter unum, sicut dicitur tertia opinio; sed ponebat quod persona Verbi erat illa hypostasis; quod tamen non est intelligibile, ut duorum distinctorum unum de altero prædicetur, ut prius dictum est.

SOLUTIO II.

Ad secundam quæstionem dicendum, quod in Christo tantum unum est suppositum ratione jam dicta; nisi dicatur suppositum locutionis: quia sic de quocumque potest fieri sermo est suppositum.

Ad primum autem contra hoc obiectum dicendum, quod quamvis sint ibi duæ naturæ, tamen est unum habens respectum ad duas naturas: & ideo est ibi suppositum unum.

Ad secundum dicendum, quod suppositum non importat suppositionem indignitatis, vel potentialitatis (alias personæ non dicerentur supposita divinæ naturæ) sed solum suppositionem quantum ad communitatem, in quantum natura communis excedit prædicationem suppositum vel actu, vel potentia.

Ad tertium dicendum, quod pars proprie non habet genus, neque speciem: unde non convenit sibi proprie suppositum esse, loquendo simpliciter; nisi forte cum additione, ut dicatur hæc manus suppositum manus; quamvis manus, proprie loquendo, non sit genus, neque species.

SOLUTIO III.

Ad tertiam quæstionem dicendum, quod in Christo sunt duo individua, non tamen per se subsistentia; & ipse Christus est unum individuum subsistens, ut dictum est.

Ad primum ergo dicendum, quod Damascenus intendit dicere, quod assumpsit humanam naturam particularem, non autem subsistentem, sed quod in ea divina persona subsistit.

Ad secundum dicendum, quod humana natura est particulare, & individuum; non tamen subsistens.

Ad tertium dicendum, quod quamvis divina natura sit quoddam individuum in Christo, tamen etiam Christus est individuum humanæ naturæ. Nec tamen oportet quod accidentia humanæ naturæ insint divinæ personæ, nisi natura mediantem.

Ad id quod in contrarium objicitur, dicendum, quod in Christo est aliquid individuum, quod non est rationalis naturæ individuum, sed ipsa rationalis natura individua, vel pars ejus, sicut manus Christi.

SOLUTIO IV.

Ad quartam quæstionem dicendum, quod in Christo non sunt duæ res naturæ; sed ipse est res una duarum naturarum.

Ad primum ergo dicendum, quod quamvis Verbum non sit constitutum per naturam humanam, ut sit simpliciter, tamen per naturam humanam constituitur quod sit homo.

Ad secundum dicendum, quod res naturæ, per se loquendo, est quod habet naturam; sed quod hoc sit compositum, accidit, in quantum ipsum compositum ex materia, & forma, quæ sunt principia naturæ, non adjungitur alteri subsistenti simplici; si autem alteri subsistenti conjungatur, quod est in se simplex, erit quidem illud simplex ut res subsistens in natura composita, non tamen erit compositum, nisi per modum qui infra dicitur; secundum quem secunda opinio ponit personam Verbi incarnati esse compositam.

ARTICULUS II.

Utrum Filius Dei assumpsit hominem.

III. P. quæst. IV. art. 3. IV. cont. Gent. cap. XLIII. & opusc. I. cap. XX. & XXI.

1. Ad secundum sic proceditur. Videretur quod Filius Dei assumpsit hominem, Psalm. LXIV. 5. *Beatus quem elegisti, & assumpsisti*: & loquitur de Christo homine. Ergo homo es assumptus.

2. Præterea. Si Filius Dei est homo, aut homo quem assumpsit, aut homo quem non assumpsit. Si homo quem non assumpsit, ergo non magis potest dici homo qui est Jesus, quam homo qui est Petrus. Si autem homo quem assumpsit, ergo assumpsit hominem.

3. Præterea. Filius Dei assumpsit animam, & corpus unita: quia corpus non unitum animæ est corpus inanimatum, quod non est assumptibile, ut in II. dist. (quæst. II. art. I.) dictum est. Unio autem illa non est minoris efficacæ in homine Christo quam in aliis hominibus. Sed in aliis hominibus facit non solum humanitatem, sed etiam hominem. Ergo in Christo facit hominem.

4. Præterea. In Christo non est nisi assumens, & assumptum. Sed non habet quod sit homo ex parte assumptis: quia sic ab æterno fuisset homo. Ergo habet ex parte assumpti: ergo homo est assumptus.

5. Præterea. Secundum Damascenum (Lib. III. de Fide orth. cap. VI.) Christus assumpsit quiddam in nostra natura plantavit. Sed id quod unitum est ex

cor-